

А правда така, що вісім років тому я начхала на всі татові поради й кинула навчання на медичному факультеті та перейшла на факультет образотворчого мистецтва.

— Образотворче мистецтво? — перепитав батько з таким виразом обличчя, наче вперше чув ці слова. — І як саме випускники факультету образотворчого мистецтва заробляють на життя?

— Просто хочу стати художницею, — відповіла я, знизавши плечима.

Не брехатиму, що він добре відреагував.

— Тобто ти хочеш сказати, — мовив тато, і жилка в нього на скроні набрякла, — що прагнеш поховання в могилі для жебраків?

— Ну, я не казала, що прагну саме *цього*, — насупилася я.

Можливо, тато хотів, щоб я стала лікаркою, бо він сам був лікарем. А може, він просто не хотів, щоб я стала художницею, бо художницею була мама. Однак про це ми ніколи не говорили.

— Ти вирішила кинути хорошу кар'єру — і хороше життя — заради того, щоб займатися нікому не потрібними речами за три копійки?

— Якщо подивитися на це під таким кутом, то ідея справді не дуже вдала.

— Це жахлива ідея! — резюмував він, наче тут і думати не було про що.

— Ти забуваєш про два важливі факти, — зауважила я, а батько мовчки чекав, поки наведу йому ці факти. — Я ненавиджу медицину, — сказала й загнула один палець, — і я люблю мистецтво.

Гадаю, ви вже здогадалися, що жоден із тих фактів не здався йому переконливим. Він повідомив мені, що я просто роз-

бещена нерозумна дитина, яка в житті не бачила страждань. Хоча щодо останнього можна було б і посперечатися, і ми обоє це знали.

Хай там як, це все не мало значення. Він не міг вирішувати, ким мені бути — це моє життя, і жити його мені.

А от програвати тато не любив.

— Коли залишишся без копійки, навіть не думай просити мене про допомогу! Ти самостійна. Якщо вже обираєш свій шлях, то й ітимеш ним сама.

— Із чотирнадцяти років ні про що тебе не просила, — зауважила я.

Тут тато підвівся, скрипнувши стільцем об підлогу, що зазвичай означало кінець розмови. Кінець розмови й, схоже, кінець батьківських обов'язків.

Досі пам'ятаю, з якою рішучістю я дивилася йому вслід. Навіть смішно згадувати. «*От почекай, я тобі покажу!*» — думала я з праведним вогнем в очах. — *Ти ще пошкодуєш, що не вірив у мене!*».

Спойлер: не показала.

Принаймні поки що.

Відтоді минуло вісім років. Я таки здобула ступінь бакалавра з образотворчого мистецтва, але на церемонію вручення дипломів до мене ніхто не прийшов. Із папірцем у руках я гордо прокрокувала повз усі родини, які робили знімки на згадку, і тріумфально виїхала з університетської стоянки своєю побитою «тойотою», яку ми з моєю подругою Сью розмалювали яскраво-рожевими язиками полум'я для арт-параду автомобілів.

А що далі? Роки й роки непомітності. Я брала участь у численних конкурсах, і в жодному не перемогла. Я надсилала свої роботи на виставки, і їх не приймали. Я перебивалася

портретами (людей і тварин) із фотографій на замовлення на *Etsy*¹ по сотні доларів за штуку, але цього навіть на оренду не вистачало.

Проте щоразу, розмовляючи з татом, я вдавала процвітання. Бо того дня він мав слушність: мене, схоже, таки поховують у могилі для жебраків. Та я радше погоджуся на ту могилу, ніж визнаю, що він говорив правду.

Можливо, саме тому я й зателефонувала йому, щоб розповісти про конкурс. І річ не тільки в тому, що це був престижний конкурс, і не в купі грошей, які отримає переможець. Думаю, мене так спокусила можливість тріумфально йому про це повідомити, що я перестала тверезо мислити.

Крім того, чи не в кожного з нас десь глибоко в душі, як вогник, жевріє бажання здобути визнання батьків, еге ж? Навіть по стількох роках розчарувань.

Я так раділа тому листу, що зовсім забула: батькові на все начхати.

І тут мені пощастило (хоча це не така вже й дивина) — він не відповів. Мене переадресувало на голосову пошту. Отже, я могла покласти слухавку й набрати тому, кому не байдуже.

— Що?! — заволатала моя подруга Сью, почувши новину. — Оце ти *даєш!* — Вона тягнула оте «е», мабуть, добру хвилину. Дає-е-е-е-е-е-е-еш.

А я просто насолоджувалася моментом.

— Головний приз — десять тисяч доларів, — додала я, коли її «е» завершилося.

— Боже милий. Та ти ще більше даєш!

— А знаєш, що ще круто?

¹ Вебсайт електронної комерції, що спеціалізується на виробках ручної роботи та вінтажних речах і матеріалах, унікальних товарах обмеженого випуску (*прим. ред.*).

— Що?

— Фінальна виставка, коли судді обиратимуть переможця, проходитиме тут, у Г'юстоні.

— Я думала, цього року вони в Маямі.

— Це торік там було.

— О, так тобі навіть не доведеться нікуди їхати!

— І це чудово, бо в мене, як завжди, грошей немає!

— Ну все, це доля!

— А чи не занадто для долі? Це мені на користь чи це навпаки поганий знак?

— Не буває занадто для долі, — відрізала Сью. А потім додала так, наче відповідала на запитання: — Отже, домовилися.

— Про що домовилися?

— Ми влаштуємо вечірку!

Господи, ці вже мені екстраверти.

— Вечірку? — перепитала я, намагаючись опиратися.

— Вечірку! Вечі-і-ірку! — Сью майже проспівала в телефон. — Роками життя видавало тобі епічні стусани! Гайда нарешті відсвяткуємо твій успіх!

Може *епічні стусани* трохи занадто, але *нічого*. Не скажу, що вона аж так перебільшила.

— А коли? — запитала я, і мене аж у піт кинуло від усвідомлення неминучості великого прибирання.

— Сьогодні ввечері!

Сонце майже сіло.

— Та я ж не можу влаштувати ве... — почала я, але вона вже все вирішила.

— У тебе на даху. До речі, ми так і не справляли твого новосілля, от і відсвяткуємо все й разом.

— Для новосілля потрібна оселя, а в мене халупа, — виправила я.

— Ну новохалуп'я! — Сью вже було не спинити.

— А твої батьки не заперечуватимуть? — спитала я.

Містер і місис Кім були власниками будинку, і, якщо чесно, я не мала там мешкати.

— Якщо це вечірка для тебе, то в жодному разі ні.

Насправді Сью корейською звали Су Хьон, але імміграційне бюро дещо її американізувало. Вона також розчарувала родину, вступивши на факультет образотворчого мистецтва, — власне, там ми й заприятелювали, — хоча батьки в неї дуже добрі люди й не вмюють довго сердитися. Мене вони, можна сказати, прийняли в родину й дражнили Сью, називаючи мене своєю улюбленою донькою.

Якщо коротко, вечірки *не уникнути*.

Ми зі Сью були як Оскар і Фелікс¹: вона — радісна, енергійна оптимістка, яка завжди хапається за будь-які екстравертні ідеї. А я постійно опираюся, та зрештою неохоче здаюся.

— Слухай, ну неможливо організувати вечірку за дві години, — запротестувала я.

— Приймаю виклик! — оголосила Сью. — Я вже надіслала всім повідомлення.

Я не здавалася, хоча розуміла, що вже програла.

— Моя квартира зовсім не годиться для вечірки! Вона й для життя не дуже годиться.

Тут Сью не мала чим крити: я спала на розкладачці, яку знайшла на звалищі. Та все одно мої протести були марними.

— А ми всередину навіть не заходитимемо. Усі будемо на вулиці. Повісимо ліхтарики, запросимо класних людей. Тобі лишається тільки вина купити.

¹ Персонажі з п'єси «Дивна парочка» Ніла Саймона. Оскар — жартівник, який полюбляє хаос, а Фелікс — педантичний, організований прихильник чистоти (*прим. пер.*).

— У мене немає грошей на вино.

Сью зовсім не подобався такий мій настрій.

— Так, скільки людей узяло участь у першому етапі конкурсу?

— Дві тисячі, — я почала здаватися.

— А скільки пройшло у фінал?

— Десять.

— От бачиш! Ти вже перемогла тисячу дев'ятсот дев'яносто інших учасників! — вона зробила паузу, щоб надати ваги своїм словам. Потім клацнула пальцями: — Що для тебе перемогти тих дев'ятьох?

— А до чого це?

— До того, що ти от-от виграєш десять тисяч. Тому можеш собі дозволити одну пляшку вина.

ТОЖ СЬЮ заходилася організувати термінову вечірку. Вона запросила всіх наших друзів із факультету образотворчого мистецтва (крім мого колишнього, Езри), деяких викладачів, із якими ми приятелювали, та свого хлопця Вітта. Він не художник, а бізнесмен, і в минулому — капітан студентської команди з легкої атлетики. Вони вже давно зустрічалися, й батькам Сью він подобався, хоч і не був корейцем. Він чудово ставився до Сью та непогано заробляв, тож, як сказав її батько, з ним вона зможе бути «голодною художницею, якій не доведеться голодувати».

Сью ж говорила, що бодай хтось у нашій компанії має бути спортсменом.

Мені лишалося одягти вінтажну рожеву вечірню сукню з нашитими квітами (колись вона належала мамі, і я носила її тільки з дуже особливої нагоди) й знайти найдешевше вино, бо в мене була тільки двадцятка.

за те, що вони такі чудові маленькі люди. Величезна подяка моїм сестрам Шеллі Стайн та Ліззі Флетчер. А ще спасибі татові Біллу Панніллу за те, що вивчив зі мною напам'ять «Морж та тесляр»¹, коли я була маленька.

Ну і наостанок (за чергою, проте не за важливістю): дякую вам.

Якщо ви це читаете, то дякую вам! Це мій десятий роман, і я запевняю, що немає у світі письменниці, яка б так дякував своїм читачам, як це роблю я. Дякую за найменшу допомогу. За кожне добре слово про мої книжки, за кожну рекомендацію. Дякую читачам, співробітникам книгарень та моїм колегам-авторам. Моя кар'єра — це довгий і тернистий шлях, тож я нічого в житті не сприймаю як належне.

Письменники можуть писати книжки лише тоді, коли є люди, які хочуть їх читати, і я дуже вдячна, що ви належите до них. І спасибі, що вас стає дедалі більше. Дякую, що даруєте мені можливість присвятити себе писанню та створенню цілющої магії, яка з кожною сторінкою живить душу й змінює життя.

¹ Вірш із книжки Льюїса Керролла «Аліса в Задзеркаллі» (прим. пер.).

ЗМІСТ

Розділ 1.....	5
Розділ 2.....	23
Розділ 3.....	34
Розділ 4.....	48
Розділ 5.....	68
Розділ 6.....	75
Розділ 7.....	94
Розділ 8.....	110
Розділ 9.....	121
Розділ 10.....	128
Розділ 11.....	137
Розділ 12.....	146
Розділ 13.....	160
Розділ 14.....	171
Розділ 15.....	183
Розділ 16.....	191
Розділ 17.....	209
Розділ 18.....	220
Розділ 19.....	233
Розділ 20.....	243
Розділ 21.....	253
Розділ 22.....	272
Розділ 23.....	279
Розділ 24.....	286
Розділ 25.....	300
Розділ 26.....	311
Розділ 27.....	319
Розділ 28.....	327
Розділ 29.....	332
Розділ 30.....	341
Розділ 31.....	352
Епілог.....	375
Про прозопагнозію.....	381
Слово автора.....	382
Подяки.....	387